

borttage noget med Undtagelse af, hvad han skal bruge i sin Husholdning og Have, medens fremmede skulle have Lov til at gøre det; men jeg tror heller ikke, det behøver at ske paa selve Strandbredden. Blot de faa Lov til at gaa ude i Strandkanten og pille Sten, tror jeg, de ville være tilfredse, og med Hensyn til Sikringen af Kysten vil det jo ikke have nogen som helst Betydning. Det kan ikke genere det allerfjerneste, om Fiskerne tage af saadanne Smaasten, hvad de skulle bruge til deres Redskaber, og jeg vilde derfor anmode det ærede Udvalg om at tage under Overvejelse, om der ikke under en eller anden Form kunde sættes noget ind i Loven, hvorved Fiskerne ikke blive helt afskaarne fra at hente disse Sager, som den nødvendigvis skulle bruge, om der ikke skulde kunne findes en eller anden Udvej, hvorved det ikke blev umuliggjort Fiskerne at tage disse Sten, som i mange Tilfælde betinge deres Erhverv. Vore Kystfiskeres Næringsvej er saa besværlig og deres hele Stilling saa daarlig, at det forekommer mig, at naar man kunde gøre en lille Smule for dem paa dette Omraade, vilde der være al Anledning til at gøre det. Jeg tør som sagt ikke udtale mig om, hvorledes det, der skal føjes til § 1, skal formes, men jeg vil tillade mig at haabe, at det ærede Udvalg vil tage det under Overvejelse. Jeg er sikker paa, at mange Fiskere ville være Udvalget taknemmelige, hvis det kan finde en eller anden Udvej til at gøre det lettere for dem at faa disse Sten.

J. Hage: Den højtærede Minister var angstelig for Bestemmelsen i § 4 om, at Synsmændene ogsaa skulde tage Hensyn til Vanskelighederne ved at faa Vejmateriale, og mente, at det kunde svække Lovens Formaal: at sikre Kysten. Jeg skal hertil bemærke, at for mig — og jeg antager ogsaa for andre — staar Sagen ikke saaledes, at alle andre Hensyn skulle vige, blot Hensynet til Kystens Sikring bliver taget. Der er jo mange Grader i Sikring. Der kan være Steder, hvor det er i høj Grad nødvendigt at sikre Kysten, andre, hvor det maaske er ønskeligt, atter andre, hvor det maaske er muligt, det kan gøre Nytte, og man kan være sikker paa, at Synsmændene fremdeles, ligesom hidtil, hvor der blot er en Mulighed for, at det kan gøre Skade, ville være ivrige for at nedlægge Forbud; thi de repræsenterer jo i Virkeligheden Kystejernes Interesser mere end alle andres. (Afbrydelse). Det er ganske naturligt, siger det ærede Medlem,

at de ville tage dette Hensyn til det yderste. Faren ligger altsaa ingenlunde der, at der ikke vil blive nedlagt tilstrækkelig mange Forbud, for saa vidt Synsmændene skulle afgøre det. Faren ligger i, at det kan blive overdrevent, saaledes at der, særlig hvis den ny Lov, som Indenrigsministeren har forelagt, bliver vedtagen hvorved Vejbestyrelsen forhindres i at tage Vejmateriale overalt, hvor den vil, men maa ekspropriere det eller købe det i dyre Domme, at der da mange Steder vil opstaa stærk Trang for Vejmateriale, og det at have ordentlige Veje og ikke at faa Kommunerne overbebyrdede paa et saadant Punkt, er ogsaa et Hensyn, som det kunde være værd at tage, og ikke alene Hensynet til Kystsikringen. Det forekommer mig imidlertid, at den højtærede Minister ogsaa indrømmede de andre Hensyn en vis Berettigelse, og derfor har jeg det Haab, at han, naar han tænker nærmere over Spørgsmaalet, dog ikke vil være fuldt saa stærk i sin Modstand.

Den højtærede Minister er jo ogsaa imod, at Landbrugsministeren skulde være øverste Instans. Jeg skal hertil bemærke, at det er et Kompromisforslag. Man havde søgt helt andre Veje, men man erkendte, at dette var den mildeste Form for at imødekomme den Trang, der er hos mange — det kan man ikke nægte — til at faa en Instans til, der ikke er saa ensidig sammensat, som Landvæsenkommissionen nødvendig maa være, idet den sjældent giver sig af med Forholdene i Vandet, men kun paa Landet, og naar den skal tage Bestemmelse om Forhold angaaende Vandet (*Bluhme*: Saa gaar den i Vandet!) . . . saa gaar den maaske i Vandet, som det ærede Medlem siger eller er noget ukendt med Forholdene i det hele. Naar der blot var en højere Instans, saa de kunde frygte ved enkelte Lejligheder at blive underkendte, vilde det virke som en Hemsko. Efter den Maade, hvorpaa den ældre Lov er bleven benyttet, er der Grund til at ønske, at der blev indstiftet en saadan. Den ærede Minister frygtede for, at der vilde blive for meget at gøre, der vilde udkræves ny Embedsmænd til at varetage dette. Det tror jeg ikke, jeg tror, det er sjældent, man vil gaa til Ministeriet. Jeg tror, det vil være sjældent, at man foruden at tage Synsforretning og Landvæsenkommissionskendelse yderligere vil gaa med Sagen til Landbrugsministeriet, og sætte sig i Bekostning ved at søge Bistand hos Jurister o. s. v. Hvem skulde gøre det? Det maatte vel blive dem, der fiske